

[Stats- og udenrigsministeren.]

ganske vist få allierede officerer, der gør tjeneste her i landet til støtte for det danske forsvar.

Det skal endvidere bemærkes, at det ifølge Parisaftalerne om Forbundsrepublikken Tysklands inddragelse i den vestlige samarbejdskreds er tanken, at allierede styrker fortsat skal være stationeret i Vesttyskland. Disse styrkers retsstilling vil indtil videre blive fastsat i overensstemmelse med den særlige Bonnkonvention af 26. maj 1952 om rettigheder og forpligtelser for disse styrker og deres medlemmer, men det er meningen, at der senere skal træffes nye aftaler på grundlag af den militære statusoverenskomst for NATO, suppleret med sådanne tilføjelser, som er nødvendige på grund af de særlige forhold, der gør sig gældende med hensyn til troppestationering i Vesttyskland.

Af de 12 oprindelige signatarlande har 8, deriblandt Norge, Beneluxlandene, USA, Frankrig og Storbritannien, nu ratificeret den militære statusoverenskomst for NATO, ligesom Grækenland og Tyrkiet har tiltrådt overenskomsten efter deres optagelse i NATO. Endvidere har 9 lande indtil nu ratificeret protokollen om retsstillingen for NATOs internationale militære hovedkvarterer. Regeringen anser det for ønskeligt, at også Danmark ratificerer overenskomsterne, og det er for at tilvejebringe den i så henseende nødvendige hjemmel, at nærværende lovforslag fremsættes.

Idet jeg iøvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Udenfor dagsordenen har den højtærede stats- og udenrigsminister ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af Forbundsrepublikken Tysklands tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat.*

Det er ikke min hensigt i dag at fremsætte en lang redegørelse for den protokol, som hermed forelægges til tingets godkendelse,

eller for de øvrige aftaler, der i sammenhæng hermed blev undertegnet i Paris i oktober 1954. Forud for denne undertegnelse, nemlig den 19. oktober, foretoges der i denne sal en nøje gennemgang af hele dette spørgsmål og dets forhistorie; jeg kan i det hele henvise hertil samt til det skriftlige materiale, der er stillet til rådighed for tingets medlemmer. Jeg har intet at trække fra og intet at føje til de tidligere givne faktiske oplysninger om Parisaftalernes indhold og rækkevidde, idet der ikke under Atlantrådets møde i Paris i oktober 1954 blev vedtaget noget, hvorom folketinget ikke allerede er fuldtud orienteret. Den beslutning, som dette høje ting står overfor at skulle træffe, er at give sin forfatningsmæssige bekræftelse af den vedtagelse, der fandt sted den 19. oktober i fjor, og ved hvilken tinget med et meget stort flertal gav mig fuldmagt til på Danmarks vegne at undertegne den nu forelagte protokol og således bemyndige regeringen til at ratificere denne aftale.

Det aftalekompleks om Vesttysklands inddragelse i den vestlige samarbejdskreds, der blev undertegnet i Paris den 23. oktober 1954, må betragtes i sin rette sammenhæng. Dette lyder som en selvfølge, men erfaringen viser, at der er særlig grund til at understrege dette i den foreliggende sag. Spørgsmålet om Tysklands indtræden som allieret vestmagt 10 år efter den anden verdenskrigs afslutning må nødvendigvis og med rette fremkalde stærke følelser i Danmark såvel som i andre lande, hvor arrene fra krigens tid måske går endnu dybere. Tilstedeværelsen af disse følelser betyder lettere vilkår for en modagitation, som vi har været vidne til såvel i som udenfor dette høje ting. Det er vigtigt, at spørgsmålet om Tysklands inddragelse som ligeberettiget partner i den vestlige samarbejdskreds betragtes nøgternt på baggrund af den udenrigspolitiske og militære udvikling, der har fundet sted siden den anden verdenskrigs afslutning, en udvikling, der på afgørende punkter har skuffet de forventninger, vi nærede dengang. Det første og afgørende træk i denne udvikling er, at Sovjetunionen og de østeuropæiske lande siden 1945 har opretholdt og udbygget deres militære styrke til et omfang, der ikke har noget historisk sidestykke, når det gælder